

IŠGELBĖTI TAUTĄ

www.uztarimas.lt

2010 m. Rugpjūtis

Nr. 8 (66)

Dievo žodis

Aš žinau, kokius sumanymus turiu dėl jūsų, – sako Viešpats. – Sumanymus jūsų gerovei, o ne nelaimėms, ir ateitį su viltimi. Tada jūs sauksitės manęs ir melsitės, ir Aš jus išklausysiu. Kai manęs ieškosite visa širdimi, rasite. (Jeremijo 29,11)

Mylimi Bendradarbiai ir Draugai!

LAIKYKIS PROGRAMOS; PASILIK PRIE DAIKTŲ

Prieš kelerius metus, o tai jau nemažas laiko tarpas, parašiau straipsnį, paremtą Dovydo įstatymu, jis skamba taip: „Kas klausys tavęs šiame reikale? Bet kaip gauna dalį tas, kuris eina į mūšį, taip tegauja ir tas, kuris saugo daiktus: jie tegauja vienodą dalį.“

Kiekvienas turi savo tarnavimą ar talentus pagal skirtingus sugebėjimus, bet Viešpats laukia, kad mes visi lentynėse bėgtume kaip komanda ir nesustotume bėgę. Tie, kurie kaunasi mūšio lauke, ir tie, kurie NEIGALIOTI kautis, gauna lygų atlygį. Bet kartais dėl to kyla nesusipratimų krikščionių tarpe. Taip būna todėl, kad mes dar nepasiekėme tos vietos, kur prasideda tikras KARALYSTĖS GYVENIMAS ir tebesirūpiname savimi ir „kas man teks iš viso šito“.

Mes, kaip ir anksčiau, atkakliai kovosime priešakinėse linijose, bet mums reikia žmonių, kurie pasiliktų saugoti daiktų ir užtikrintų, kad tikrai reikalingas aprūpinimas pasieks tas priešakines linijas. Abu, Napoleonas ir Hitleris, pralaimėjo karą Rusijoje, nes neįstengė aprūpinti savo kariuomenės atšiaurių Rusijos žiemų metu. Taip atsitiko dėl to, kad į frontą nebuvo tiekiami būtiniausi daiktai.

Dėl tam tikrų priežasčių, keletą savaitių aš mažiau apie žmones, kurie bėgo su mumis arba saugojo daiktus, bet jų nebėra šalia mūsų, kad pasidžiaugtų savo darbų vaisiais. Ir tai yra tragiška. Vienas dalykas yra tikras Dievo Karalystėje – Viešpats tikisi, kad mes mėgausimės savo darbų vaisiais. Vienaip ar kitaip, tai apreikšta Jo Žodyje. Kaip mums gėrėtis savo darbų vaisiais, jei mes netešiame kovos, nebesaugome daiktų? Jei „nesilaikome programos“, kaip mėgsta sakyti vienas mano draugas. Štai taip Viešpats priekaištuoja per pranašą Jeremiją: „Jei tu bėgai su pėstininkais, ir jie nuvargino tave, tai kaip varžysies su žirgais? Jei ramioje, patikimoje vietoje jie nuvargino tave, tai ką darysi Jordanui pakilus?“

Mes visi bėgame lenktynėse, kad pasiektume finišo liniją. Tai ne pasaulietiškas maratonas, kur laimi vienintelis nugalėtojas. Meilės dėka mes esame užtikrinti, kad kiekvienas gauna prizą, ir tas prizas – tai Kristus. Jei, bėgdamas normaliomis sąlygomis, aš pavargau ir nusivyliau, tai kaip aš kovosiu su zovada lekiančiais karo žirgais, kai pakils tikras spaudimas?

Vakarų Bažnyčia apsnūdo, nes nebeturi AISTROS KRISTUI. Tikrų, draugiškų santykių vietą užėmė religija ir tai ištūmė žmones į dvasinę ir emocinę vergovę. Nedaugelis nori lankyti Bažnyčią, na, nebent sekmadieniais. Ir kas galėtų juos apkaltinti, jei tarnavimai visiškai prarado savo esmę ir juose nėra Šventosios Dvasios ir Jos gyvenimą teikiančios jėgos? Bažnyčiai reikia šviežio apreiškimo apie šlovingą Jėzų. Sielą draskantis dalykas yra lankytis bažnyčiose, kur akivaizdžiai matosi, kad jos veikia tai – „MIRĖS verslas. Ir ko aš čia atėjau?“

Aš skaičiau apie Abraomą Linkolną, kuris buvo įpratęs kasdien melstis su savo namų tarnais ir personalu. Jis meldavosi prezidentūroje ir prieš kiekvieną kongreso posėdį. Jis meldavosi su aukštas pareigas užimančiais užsienio žmonėmis ir prieš darydamas svarbius sprendimus.

Štai žodžiai, kuriais jis Suvažiavime kreipėsi į Amerikos žmones. Kaip apmaudu, kad to negalima pasakyti apie dabartinį Baltųjų Rūmų nuomininką.

„Mes buvome pačių geriausių dovanų iš dangaus gavėjai. Daug metų mes buvome saugomi taikoje ir klestėjime. Mes išaugome skaičiumi, turtu ir jėga taip, kaip neišaugo nei viena kita tauta. Bet mes pamiršome Dievą. Mes pamiršome maloningą Ranką, kuri saugojo mus taikoje, kuri mus padaugino, praturtino ir sustiprino. Apsigavę savo širdyse, mes tuščiai įsivaizdavome, kad tai sukūrė mūsų aukštoji išmintis, kad tai mūsų pačių nuopelnai. Apsvaiginti nenutrūkstamos sėkmės, mes tapome per daug savimi pasitenkinę. Mes nejaučiame, kad mums būtinas išgelbėjimas ir sauganti malonė. Mes per daug išdidūs, kad melstumės Dievui, kuris mus sukūrė. Taigi, mums reikia nusižeminti prieš tą Jėgą, kurią mes išleidėme; išpažinti mūsų tautos nuodėmes ir maldauti gailestingumo ir atleidimo.“

Jei taikos ir klestėjimo žemėje metu vakarų bažnyčia tapo kaip Laodikėja, ir pavargusi nuo savo sotumo sako: „Man nieko netrūksta...“, kaip tikintieji kovos, kai prasidės tikrasis suspaudimas?

Vakarų bažnyčia įžengia į TAMSŲ AMŽIŲ, kuris yra dar tamsesnis nei reformaciniai, visuomeniniai, ekonominiai, kultūriniai, istoriniai JUODIEJI VIDURAMŽIAI. Ir visa tai dėl to, kad mes esame per daug pasitenkinę ir pernelyg nusiraminę. Bažnyčios išdidumas ir pasipūtumas atidarė duris tolerantiškam humanizmui ir sukūrė dvasinę tuštumą. Mes davėme puikiausią progą iškilti kiekvienai netikrai religijai, ir būtent islamui.

Taigi, ką aš noriu pasakyti? Liūdna stebėti, kaip tie, kurie kartą bėgo su pėstininkais, kovojo su žirgais, nugalėjo patvinusį Jordaną, nebestovi savo vietoje, jie pavargo. Aš maštau apie daugybę žmonių, kurie pasitraukė iš lenktynių dėl nusivylimo, kartėlio, tiesiog išsivėidimo ar kitos menkos problemos. Jie leido, kad iš jų būtų išplėštas PERGALĖS džiaugsmas. Ir dabar, toje šviesoje, kai Viešpats teikia pergalę po pergalės, jie nebėra pergalės vaisių dalininkais, todėl, kad jie leido kūniškumui atimti tai, kas juose geriausia. Pasitraukiant iš lenktynių, nei vienas pasiteisinimas nėra pakankamai geras. Ir nėra pateisinamos priežasties Viešpaties, Kuris davė viską, kad mes nugalėtume ir klestėtume, akyse. Dabar aš galvoju apie porą žmonių, kurie visai neseniai leido išaugti išsivėidimo šaknims ir apiplėšti juos. Žinoma, ižėistasis visada pateisins save ir niekada iš tiesų nepasakys dėl ko, būtent, jis išsivėidė. Pastebėjau, kad krikščionys rimtai išsivėidžia dėl pačių niekingiausių dalykų ir tai paprasčiausiai būna dėl to, kad jie pavargo bėgti ir kovoti.

Mes toliau darome dalykus, kuriuos Viešpats mums pasakė daryti, ir patiriame pergalę po pergalės. O tai gali patirti tik tas, kuris paklūsta Viešpačiui.

Giliai liūdina ir vienkartiniai rėmėjai, kurių nebėra šalia, kad pasidžiaugtų pergalės vaisiais dėl savo investicijų ir taip jie praranda savo atlygį. Tuo tarpu, kaip sunkus vėžlys, be fanfarų ir plojimų, mes einame iš pergalės į pergalę, iš šlovės į šlovę, statydami Jo Karalystę Jo vynuogyne, į kurią Jis pašaukė mus dirbti.

LAIKYKIS PROGRAMOS IR PASILIK PRIE MANTOS. Mūsų laukia ilgas kelias. Pasilik su mumis ar prisijunk prie mūsų ir tu būsi su nugalinčia komanda. Nenukrypšk į neteisingą pusę. Karalystėje yra tiek daug zuikių, bėgančių su įkarščiu, pliaukšėjimais ir fanfaromis, kuriuos paklaidino kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo išdidumas. Jų vaisiai bus įrodymas apie juos.

Neseniai sulaukėme žmonių, kurie po daugelio metų grįžo į mūsų gyvenimą. Kaip tragiška matyti, kaip viskas išsiplėtė ir išaugo, bet jie nebėgo su mumis per sunkumus, kad pasiektų pergalės.

Taip pat jaudina sugrįžus į senas vietas po daug metų pamatyti tuos pačius veidus, tebetarnaujančius Viešpačiui. Ir tuos pačius žmones, teberemiančius tarnavimą, tarsi vėžlį – truputis po trupučio; čia truputį ir ten truputį, bet dedančius plytą po plytos, kol siena bus pastatyta. Nes kaip Nehemijo komanda: „MES TURIME NORAŲ DIRBTI.“

STRATEGINĖ APAŠTALIŠKA VADOVŲ KONFERENCIJA 2011

Pasižymėk savo kalendoriuje DABAR. Shekinah\ Kalibu Ministry praves strateginę vadovų konferenciją 2011m. rugpjūčio 17 – 20 dienomis.

Iš įvairių pasaulio šalių mes kviesime vadovus, kuriems padarė įtaką mūsų tarnavimas. Dalinsimės tarnavimo strategija ir planais ateinančiam dešimtmečiui. Delegatai atvyks iš Suomijos, Malavio, Lietuvos, Naujojo Sudano, Jungtinės Karalystės, Mozambiko, JAV ir Kinijos, kurioje numatėme dirbti ateityje. Tai turėtų būti šlovingas, iškilmingas įvykis, pravestas Tobuloje, Puikioje Dvasioje.

Jau dabar paskirk savo laiką šiam įvykiui. Apie susirinkimo vietą pranešime sekančiame laikraštyje. Taigi tu gali atidėti šias dienas ir kurti kelionės planus jau DABAR.

*Pastorius M. Hovardas
Vertė Audronė Kryževičienė*

Šiais laikais jaunas žmogus negali įsivaizduoti, kaip galima tris dienas praleisti be pramogų, televizoriaus, kompiuterio ar mobilaus telefono. O aš mačiau ne šou, ne lažybas, bet tikroje fizinėje ir dvasinėje realybėje visai jaunus žmones, kurie savo noru paliko visa tai ir drauge su suaugusiaisiais tris dienas pasninkavo ir meldėsi. Pilni meilės ir džiaugsmo, patys ėjo prie kiekvieno žmogaus, nežiūrėdami, jaunas jis ar senas, gražus, ar negražus, pasipuošęs, ar apiplyšęs, švarus, ar murzinas, apkabindavo, elgėsi kaip su draugu... Jų širdys tikrai paliestos Dievo... Jie panašūs į Kristų...

Dievas sulaukė Savo vaikų Savo Karalystėje. Kaip mes laukiame savųjų, kai jie kur nors toliau išvyksta, taip dar labiau Tėvo širdis laukia mūsų, kad mes ateitume pas Jį. Jis ilgisi mūsų ir tyliai kviečia: „Jei kas išgirs...“ (Apr 3, 20). Tačiau mes esame labai užsiėmę savo gyvenimu ir problemų sprendimu, bet neišspręsimė jų be Jo ir gyvenimo neturėsime be Jo, o tik sumaišyti, o Jame atrasime ir problemų sprendimą, ir Gyvenimą, nes Jis myli mus ne dėl to, kas mes esame ir ką mes darome, bet myli todėl, kad myli, todėl, kad mes esame, todėl, kad esame Jo sūnūs ir dukros.

Šis mano liudijimas bus iš dviejų dalių:

Kristus žadina Savo Nuotaką, o sūnui paklydėliui užmauna žiedą

Šlovė Dievui, prabudimas jau plinta, per visą Žemės planetą!!! Gal dar nematai? Tai greitai pamatysi. Tie baisūs dalykai, apie kuriuos rašo spauda, ta begalinė tamsa yra ženklas, kad atėjo Dangaus Karalystės šviesos metas. Tamsa matoma kūno akimis. Ir, kai vykstant visoms gamtos stichijoms, užplūdusioms šią vasarą žemę, ir kasdien pasirodančiais vis baisesniais pranešimais apie nusikaltimus, kokių iki šiol nebuvo girdėti, apie nuodėmę, kuri, atrodo, užvaldė visą planetą, tavo širdis džiūgauja Dieve, tai požymis, kad Visatos balanso dėsnis abiejose svarstyklių pusėse deda vienodą svorį. Tamsa tamsėja, o šviesa šviesėja.

Trys dienos pasninke ir maldoje. Grupelė žmonių Vilniaus bažnyčioje atsidėjo pasninkui ir maldai. Prie jų prisijungiau ir aš. Man retai tenka susitikti su Dievo žmonėmis, kurie taip atsidavę tarnauja Jam, ir tai didelė privilegija būti tarp jų, tarnauti Dievui drauge su šiais ištikimais Dievo žmonėmis ir matyti, kaip kiekvieną kartą Dievo Dvasia ir Gyvenimas daro stebuklus, keičia juos iš šlovės į šlovę.

Pirmą vakarą ieškojome Dievo, garbinome Jį. Man neatrodė, kad tas susirinkimas bus kuo nors ypatingas. Mačiau naujus jaunus žmones, jau vien tuo širdis be galo džiaugėsi. Mačiau, kad Jokūbas ir Kristina (bendruomenės jaunimas) kažkaip ypatingai naujai ir labai aktyviai meldžiasi ir džiūgauja. Tik staiga prasiveržė šių jaunų žmonių ir Audronės malda už naujai įtikėjusias jaunas mergaites. Ugninga, pasiaukojanti malda, kai žmonės pamiršta save, nekreipia dėmesio, kaip jie atrodo, žodžiu, nepozuoja prieš žmones, bet iš visos širdies stoja į dvasinę kovą, kuri nesustoja tol, kol nepasiekia savo tikslo. Tai buvo pradžia... Dangus atsivėrė...

Iš Anglijos atvyko Linda. Kaip vėliau ji liudijo, kad nepakelia skrydžių, bet kai Tadas (gitaristas) jai pasakė apie tai, kad bažnyčia eina į trijų dienų pasninką ir maldą, Dievas jai prakalbo, kad ir ji prie to prisidėtų, o kai Dievas liepia, tada nebaisu ir tai, kas šiaip jau būna baisu. Kiek šviesos, meilės, pagarbos ir džiaugsmo Dievas patalpinęs šios juodos (oda) sesės širdyje. Kiekvienas jai brangus, prie kiekvieno prieina, apkabina, už kiekvieną meldžiasi ir tuo pat metu klausosi Dievo širdies, ką Jis kalba. Paskutinę susirinkimo dieną į salę atėjo vienas iš benamių, kurių tikrai nemažai vaikšto Reformatų skverelyje. Jis taip nedrąsiai, su ašaromis akyse, kėlė į dangų rankas ir šlovino drauge su mumis viešpačių Viešpatį ir karalių Karalių. Man taip norėjosi prie jo prieiti, bet trūko drąsos, žiūriu, Linda priėjo, uždėjo rankas ant jo krūtinės ir pradėjo už jį melstis, tada ir Kristina, ir kiti... Jis tikrai turėjo pajusti, kad Viešpats ir mes nelaikom jo „raupsuotu“. Dievas tikrai galingai prisilietė prie jo širdies ir pradėjo joje Savo darbą. Jis gyvas, Jis myli, Jis nepalieka nei vieno, kas į Jį kreipiasi, bet palaimina Savo artumu. Lygiai taip, kaip ir naują bažnyčioje žmogų, Mindaugą, kurio akys buvo labai liūdnos, žvelgė į visus lyg pro miglą. Man teko stovėti šalia jo, jo dešinėje pusėje, kai mes sustoję rateliu ir susikibę už rankų meldėmės vienas už kitą, kiekvienas už tą, kuris yra dešinėje. Jaučiau, kad Mindaugas neturi jėgų melstis už mane, nes jis tik judino lūpas ir liūdnas žvalgėsi į kitus, o mano dešinėje buvo Laurynas, todėl meldžiausi už jį ir tada Viešpats paragino, kad aš melsčiausi už Mindaugą. Jis gavo dvigubą maldą iš kairės ir iš dešinės. Viešpats dalija kiekvienam ne pagal darbus... Po to už jį meldėsi visa bažnyčia su pastoriumi Kęstučiu ir Linda priešakyje. Mindaugas liudijo, kad jį aplankė kažkokia nesuprantama jėga, tada Linda pasiūlė jam kaip galima greičiau pasikrikštyti vandenyje, jis sakė, kad labai nori krikšto, tai ir buvo padaryta labai operatyviai, iš karto. Kai po krikšto Mindaugas išžengė į salę, mes pamatėme, kad Viešpats tikrai apsigyvenęs jo viduje, nes tai buvo naujas žmogus, naujas šviečiantis žvilgsnis ir jo nuolatinis noras dalintis ir dalintis savo išgyvenimais Dieve.

Savo supratimu dalijosi Raimundas. Dievas yra paprastas, Jis Pats duoda mums Jį išgyventi, o kai Jį išgyveni, tada gali dalintis Juo tokiu, kokį tu Jį išgyveni. Ir tai yra tavo dalis. Man nerūpi, ką tu darai, man rūpi surasti Jį. Aš sutinku tave, o tu esi su Juo, tavyje aš susitinku su Juo. Prarask save, nesaugok savęs, tiesiog surask Jį. Man laikas išgaruoja. Ir aš gaunu atlygį – patepimą, bet man nesvarbu patepimas, man reikia Tavęs, Dieve, nes aš užsibūnu Tavo duotame patepime ir pamirštu Tave. Ieškok Jo, perplėšk savo širdį ir ieškok...

Kai paskutinę dieną, laužant Duoną, Rasa dalijosi apie tikėjimą, kad tai yra raktas artintis prie Jo ir būti išgelbėtam, nes jeigu netikėsi, kad Jis yra, tai ir neturėsi prie ko artintis... Linda paliudijo, kad tai yra vertimas to, ką ji meldėsi kalbomis, nes ryte Dievas į jos širdį įdėjo būtent tą patį supratimą, kuriuo dalijosi Rasa.

Dievas kalbėjo ir kalbėjo Lindai apie tikėjimą, apie meilę, apie džiaugsmą, apie Dievo Žodį, kad kai ji gauna Dievo Žodį, ji jį švenčia. Ji ragino mus žvelgti ne fizinėmis, bet dvasios akimis, klausytis žmogaus, už kurį meldiesi, dvasios ausimis. Ji viską mato ir girdi dvasia ir to paties meldė mums. Šioje vietoje atviras dangus ir tvyro maldos atmosfera, Dievas girdi mūsų garbinimą ir maldas. Tu gauni iš Jo Žodį, jis gali būti mažas, kaip trupinėlis, panašiai kaip kanaanietė prašė Jėzaus išgydymo Žodžio kaip trupinių nuo Šeiminko stalo (Mt 15, 25-27). Viešpats tikrai labai vertina Savo sūnus ir dukras, kiekvienas Jam esame ypatingas. Tikrai meilės ir džiaugsmo netrūko šioje puotoje be fizinio maisto, šiame savęs atsiždėjime dėl kitų... Naktį, sapne, jai Dievas davė Žodį, kad aplinkybes, objektus ir kitokias kliūtis, kurios blokavo mūsų kelią pas Jį, Jis patraukė, dabar gali eiti pirmyn, ir tai yra geroji naujiena, dėl kurios Dievas mirė. Labai džiugina ši jaunoji karta, – sakė Linda, – aš mačiau jų širdis. Dievas juos pasirinko kaip indus Jo poreikiams. Jūs turite – kaip estafetės bėgikai – paėmę iš Jo lūpų Žodį nešti jį žmonėms. Gyvas tu ar miręs, parodo tai, ar tu judi Dieve ar stovi vietoje. Jeigu gavę Žodį judate, vadinasi jūs esate pastoję Žodžiu, Jo Žodžio sėkla. Pasaulis laukia pasirodant Dievo sūnų. Jūs esate šviesos nešėjai. Ateis metas, kai turėsime atsakyti prieš Jį už savo gyvenimus, nes kiekvienas iš mūsų Dievo pagimdyti į žemę vieninteliu tikslui, ar išpildysime jį?

Jo Žodžio grūdas duodamas kiekviena akimirka, gaudyk kiekvieną Žodį, ateinantį iš Tėvo, per ką Jis bekalbėtų: per Savo siųstą žmogų, per pastorių, ar per vargšą, nuo kurio šis pasaulis nusigrėžė ir jį pasmerkė, nes Jis gali kalbėti ir per asilą. Jis mums suteikia pašaukimą, kai mūsų širdies dirva yra palaistyta maldų ir pasninkų vandeniui. Tada Žodis gali išleisti šaknis, nes ta dirva nebus kieta ir suskilusi nuo sausros. Negali praleisti nei vienos akimirkos, nes kiekvienas Žodis iš Jo brangus ir turi begalinę vertę, tai tavo likimo ir gyvenimo Žodis ir tik nuo tavęs paties priklauso, kokios kokybės yra tavo širdies dirva. Kiek ji yra kokybiška, tokį ir vaisių atneš Dievo Žodis tavo gyvenime. Ir kai tu būni prie Jo kojų, atmeti save, priimi tik Jį, tada Jis tau užmauna Savo Žiedą – Jo valdžios simbolį, ir tada tu gali eiti ir paskelbti Dangaus Karalystės valdžią savo šeimai, savo miestui, savo tautai.

Irena Zimnickienė

Koordinatorius Vaclovas Jočys (mob. tel.: (8~640)10112; el. paštas: vaclovas.jocys@gmail.com)

Leidinį paruošė Irena Zimnickienė (mob. tel.: (8~673)10644; el. paštas: irenazim@gmail.com)

Leidinį koregavo Edita Didenkienė

Leidinuką galima rasti Bažnyčios puslapyje www.uztarimas.lt